

РЕШЕНИЕ

№ 58

София, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети март две хиляди двадесет и втора година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
НАДЕЖДА ТРИФОНОВА

при секретаря Илияна Рангелова
и в присъствието на прокурора Калин Софийски
съдия ЧОЧЕВА касационно наказателно дело № 179 описа за 2022 г.
и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по протест на заместник-окръжен прокурор при Окръжна прокуратура – Велико Търново против въззивна присъда № 22/02.12.2021 г. на Великотърновския окръжен съд, постановена по ВНОХД № 357/2021 г.

С тази присъда Великотърновския окръжен съд е отменил частично присъда № 260008/21.05.2021 г., постановена НОХД № 689/2020 г., с която Районен съд – гр. Велико Търново е признал подсъдимия Д. В. В. за виновен в извършването на престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК. Вместо това е признал подсъдимия за невиновен в това, че на 26.09.2018 г. в [населено място] като свидетел по ДП № ЗМ-872/2018 г. по описа на РУ - гр. Велико Търново, пред надлежен орган на властта – К. В. - старши разследващ полицай в Отдел „Разследване“ при ОД МВР - Велико Търново, устно, съзнателно потвърдил неистина, а именно, че бил издърпан до вратата на склад на ЕТ „Е. - Е. З.“ - [населено място], намиращ се на адрес: [населено място], [улица], блъснат и изхвърлен от склада от И. И. и друг служител, установен като П. С., вследствие на което паднал на циментовата настилка и ударил лявата си ръка в областта над китката, левия си крак в областта на бедрото и лявата страна на главата над ухото, имал рана от охлузване с кръвотечение на ръката, а вследствие удара на главата в земята е получил световъртеж и частична загуба на съзнание за определен момент, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по обвинението по чл. 290, ал. 1 от НК.

С въззивната присъда Великотърновският окръжен съд е отменил първоинстанционния съдебен акт и в частта, в която подсъдимият В. е бил осъден да заплати присъдените разноски, а в останалата част го е потвърдил.

В протеста се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при анализа на доказателствените средства, довело до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му обвинение. Претендира се отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

В с. з пред ВКС прокурорът от ВКП поддържа протеста и допълнението към него и предлага въззивната оправдателна присъда да бъде отменена и делото върнато за ново разглеждане.

Защитникът на подсъдимия, както и лично явилият се подсъдим Д. В., намират изложените в протеста доводи за неоснователни.

В последната си дума подс. В. моли за потвърждаване на оправдателната присъда.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационният протест е неоснователен.

Доводите за допуснати процесуални нарушения са били мотивирани с липса на всеобхватно обсъждане на доказателствените източници при неправилно игнориране на тези, съдържащи обвинителна информация - заключението на съдебно-техническата експертиза на видеозаписите, съдебномедицинската експертиза, както и обясненията на подсъдимия В., които били оценени само като доказателствено средство, вместо като средство за защита. Претендират се допуснати нарушения на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и 5 от НПК.

Въпреки използваната формулировка за процесуални нарушения, по своето естество изложените възражения се свързват с обосноваването на въззивния акт, което не е самостоятелно касационно основание. Както многократно ВКС е изтъквал в своите решения, касационната инстанция не може да установява нови фактически положения, като проверката относно правилното приложение на материалния закон се извършва на плоскостта на установените такива от инстанциите по същество, стига при формиране на вътрешното убеждение да не са били допуснати процесуални нарушения. Преценката относно достоверността, надеждността и достатъчността на конкретни доказателства да обусловят един или друг фактически извод, са изразна форма на това убеждение и също не подлежат на касационен контрол, ако почиват на съвкупна оценка на доказателствените материали, изложени са конкретни и убедителни съображения поради какви причини се кредитира една група доказателствени източници, а други не и това кореспондира на действителното им съдържание. С изпълнението на тези процесуални изисквания се гарантира, че вътрешното убеждение на решаващия съд е било изградено в съгласие с принципите по чл. 13, 14 и 107, ал. 3 и 5 от НПК и излагането му в мотивите е съобразено с правилата по чл. 339, ал. 3 вр. чл. 305 от НПК.

Следвайки този подход, ВКС не намери основание да сподели възраженията в протеста.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд е извършил цялостна проверка на оспорваната присъда и след комплексен собствен анализ на доказателствените източници е достигнал до различни от приетите от първата инстанция фактически заключения, довели до извод за несъставомерност на инкриминираното деяние, тъй като съобщеното от подсъдимия В. пред разследващия орган на досъдебното производство е истина.

Не се съзират пороци при обсъждане на доказателствата, въз основа на които въззивният съд е формирал вътрешното си убеждение по фактите и приложимия закон. Изводите му са основани на съвкупна оценка на доказателствените материали и няма основание да се счита, че произволно е била игнорирана една група доказателствени средства и е отдаден приоритет на друга. Упражнявайки суверенното си правомощие да преценява достоверността на доказателствените източници като цяло и в отделни части, окръжният съд е анализирал изведената от обясненията на подсъдимия В. информация, като е изложил убедителни съображения за нейната процесуална стойност и значение с оглед двойствения характер на обясненията като средство за защита и като доказателствено средство. За да стори това е съпоставил заявеното от него с показанията на свидетелите И. и С., както и от записите от видеокамерите и СМЕ. Обсъден е целият доказателствен материал по делото, като са изложени аргументирани съображения поради какви причини се отдава доверие на едни от тях, а други се дискредитират. Липсата на убедителни доказателства, оборващи неистинност при даване на показанията на В. пред разследващия орган, с основание е довело до оправдаването му по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК. Правилно и законосъобразно въззивният съд след извършен цялостен, пълен и обективен анализ на събрания доказателствения материал по делото е достигнал до извод за несъставомерност на деянието от обективна страна, тъй като безспорно е установено, че подсъдимият В. по време на разпита му като свидетел пред разследващия орган е описал обстановката, така както той лично, субективно я е възприел и е съобщил това, което той е усещал като болки към момента на разпита, т.е. посоченото от него е истина. За да е налице реализиран състав по чл. 290, ал. 1 от НК е необходимо деецът в качеството си на свидетел устно или писмено съзнателно да е потвърдил неистина или да е затаил истина пред съд или друг

надлежен орган на властта, каквото в случая подсъдимият не е извършил. Поради липсата на категорични и безспорни доказателства за осъществяване на инкриминираното деяние от обективна страна, не следва да се обсъждат въпросите и за субективната страна.

Предвид изложените съображения, настоящият съдебен състав намери, че не са налице сочените касационни основания по чл. 348 ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК и въззивната оправдателна присъда следва да бъде оставена в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 354 ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 22/02.12.2021 г. на Великотърновския окръжен съд, постановена по ВНОХД № 357/2021 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.